

— Сега трѣбва да вървимъ тихо, — каза индиецътъ водачъ на разваленъ английски езикъ, — азъ видѣхъ следи отъ мартишки*).

— Азъ пъкъ чувамъ тѣхнитѣ крясъци — каза другиятъ.

Европейцитѣ почнаха да се ослушватъ, но не можаха да чуятъ нито единъ звукъ, обаче тѣ послушаха съвета на индиеца, взеха въ ржце оржието, за да не задяватъ клончетата и вървѣха тѣй тихо, че дори сухитѣ листа не шумѣха подъ краката имъ.

Следъ малко презъ дърветата се съгледа полянка, отъ дето идѣха весели крясъци.

Слънцето вече клонѣше къмъ западъ и въздухътъ се опрѣсни, когато ловцитѣ се приближиха до хубавата полянка, заобиколена отвсѣкжде съ магнолии, палми и портокалови дървета.

По тревата, точно срещу хората, се движеше цѣло стадо маймуни-мортишки.

Отпредъ вървѣше водачътъ, най-високата отъ маймунитѣ, съ голѣмъ перчемъ на глава и съ важенъ, замисленъ видъ се оглеждаше на всички страни, помирисваше въздуха, като че ли търсѣше, дали нѣма тукъ неприятель. Но хората стояха задъ дърветата тѣй тихо, че съвсемъ измамиха бдителността на опитния старикъ. Той дойде до малкия ручей, който течеше предъ поляната и като разгледа още веднажъ наоколо, тръшна се на земята, като че ли казваше:

— Играйте, лудѣйте, азъ ще ви пазя.

Стадото, което вървѣше следъ него, се подчини на тази заповѣдь и се прѣсна весело по ли-

*) Особень видъ опашати маймуни.